

Daniels bok – nummer ett hundre og syttiseks

Guddommelig åpenbaring og den endelige oppvåkningen: innsikter fra Daniels syn

Jeff Pippenger

2024-04-06

I Daniels tiende kapittel utfører Gabriel arbeidet med å framlegge den fullstendige tolkningen av Daniels bok for Guds folk i de siste dager. Daniel representerer Guds folk i de siste dager, som i Johannes' åpenbaring er de hundre og førtifire tusen. Som sådanne våkner de hundre og førtifire tusen opp til erkjennelsen av at de er blitt spredt, slik dette er framstilt ved Daniel i kapittel ni. De våkner også opp til forståelsen av at den store prøven hvorved deres evige skjebne avgjøres, er dyrets billedes prøve, som finner sted før de blir beseglet, og før nådetiden avsluttes ved søndagsloven i De forente stater. De sørger over skuffelsen som møtte dem den 18. juli 2020, og i den tilstand blir de gitt et syn av Kristus i Det Aller Helligste, slik dette er framstilt ved Jesaja i kapittel seks.

Dette synet, slik det fremstilles av både Daniel og Jesaja, lar dem se sin fordervede tilstand for herlighetens Herre, og begge blir ydmyket til støvet. Jesaja hører deretter spørsmålet om hvem Gud vil sende til sitt folk, og Jesaja melder seg frivillig, men han blir først rensset.

Da sa jeg: Ve meg! for jeg er fortapt; fordi jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper; for mine øyne har sett Kongen, hærskaenes Herre. Da fløy en av serafene bort til meg; i hans hånd var en glødende kull, som han hadde tatt fra alteret med en tang. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, dette har rørt ved dine lepper; din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet. Og jeg hørte Herrens røst som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg; send meg. Jesaja 6:5–8.

Jesaja ble rensset med en glo fra alteret, og Daniel ble rensset ved å betrakte den kausative synsspeil-visjonen, som får den som betrakter, til å bli forvandlet til det bilde han betrakter. Jesaja blir befalt å bringe budskapet til et folk som, idet de hører, ikke hører, og idet de ser, ikke ser.

Og han sa: Gå og si til dette folket: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, og se og se, men ikke skjønne. Gjør dette folkets hjerte fett, gjør deres ører tunge og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet. Jesaja 6:9, 10.

Jesaja ønsker å få vite hvor lenge han må omgås et folk som ikke forstår og ikke oppfatter, og derfor stiller han spørsmålet: «Hvor lenge?»

Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbyggere, og husene står uten mennesker, og landet er fullstendig ødelagt, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er et stort frafall midt i landet. Jesaja 6:11, 12.

Landet som er gjenstand for Bibelens profeti i de siste dager, er De forente stater, som blir «fullstendig ødelagt», når nasjonal ruin frembringes ved det nasjonale frafallet i søndagsloven. Vers førtien i Daniel elleve er blitt forutskygget av vers seksten i det samme kapitlet. I vers førtien blir det «store frafallet midt i landet» identifisert som at «mange» blir styrtet. Jesajas budskap, som Jesus henviste til da Han talte til de kverulerende jødene i Sin historie blant menneskene, identifiserer at når et tidligere paktsfolk blir forbigått, da har de ører og øyne som ikke forstår eller oppfatter. Jesajas budskap representerer det siste kallet til laodikeisk adventisme, som ender ved søndagsloven, hvor laodikeisk adventisme blir utspydd av Herrens munn.

Han skal også trenge inn i det herlige landet, og mange land skal bli styrtet; men disse skal unnslippe av hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11,41.

Jesaja og Daniel får ansvaret for å fremføre det siste kall til Laodikea, og ved Daniels tredje berøring i kapittel ti blir han styrket til oppgaven.

Så kom det igjen en og rørte ved meg, en som lignet et menneske, og han styrket meg. Og han sa: Frykt ikke, du høyt elskede mann! Fred være med deg; vær sterk, ja, vær sterk! Og da han hadde talt til meg, ble jeg styrket og sa: La min herre tale, for du har styrket meg. Daniel 10:18, 19.

Daniel ble styrket til å gi det budskapet han kom til å forstå da Mikael steg ned i kapittel ti. Jesaja ble gjort kjent med at han ville måtte gi budskapet inntil søndagsloven. Ved søndagsloven ville en rest bli etablert.

Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han svarte: Inntil byene ligger øde uten innbygger, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig ødelagt, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er stor forlatthet midt i landet. Men ennå skal en tiendedel være igjen i det, og den skal vende tilbake og bli fortært: som en terebinte og som en eik, hvis stubb blir tilbake når de feller sine blader; slik skal den hellige ætt være landets stubb. Jesaja 6:11–13.

Når det ville være «et stort frafall midt i landet» (ved søndagsloven), ville en «tiendedel» bli åpenbart, hvis «substans» er «den hellige ætt». Roten til det hebraiske ordet som er oversatt med «tiendedel», er «tiende». Herren vil ha en «tiende» som har «vendt tilbake» ved søndagsloven.

Og all tiende av landet, enten av landets sæd eller av treets frukt, hører Herren til; den er hellig for Herren. Og dersom en mann på noen måte vil løse ut noe av sin tiende, skal han legge til en femtedel dertil. Og når det gjelder tienden av storfeet eller småfeet, ja, av alt som går under staven, skal hver tiende være hellig for Herren. 3 Mosebok 27:30–32.

Den «tienden» som «vender tilbake», er hellig for Herren, og den er Herrens del.

For Herrens del er hans folk; Jakob er loddet av hans arv. 5 Mosebok 32:9.

De som har vendt tilbake før søndagsloven, er dem som Jeremias representerer, som har lidet den første skuffelsen, og som Herren hadde lovet at dersom de ville vende tilbake, skulle de være Herrens munn, eller Hans talerør.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem; og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd; for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte stadig, og mitt sår ulegelig, så det nekter å leges? Vil du virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min munn; la dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Og jeg vil gjøre deg til en fast, bronsemurt mur for dette folket; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil utfri deg av de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse deg av de voldeliges hånd. Jeremia 15:16–21.

Resten, eller tiddelen, som vender tilbake i Jesajas vitnesbyrd, skulle etes, for dem var Guds budskap gitt, og Hans Ord skulle etes. De var dem som skulle være Guds munn, og ved å gjøre dette skulle de framholde Guds Ord, som skulle etes av dem som søker frelse. Jeremia satt ikke i «spotternes forsamling», for, som med Daniel, da han så synet, flyktet «spotternes forsamling». Jeremia hadde tenkt at Gud løy for ham, for Guds hånd hadde tillatt den første skuffelsen den 19. april 1844 i Milleritt-bevegelsens historie, og den 18. juli 2020 i de siste dager. Løftet til Jeremia var at dersom han ville «vende tilbake», og i Jesajas avsnitt «vender» «tiddelen» «tilbake».

Dersom Jeremia «vender om», er han en del av Jesajas «tiendedel», som er hellig, og er Herrens del, hvis «substans» er i dem. Det hebraiske ordet for «substans» betyr en søyle, og å bli gjort til en «søyle» er løftet som ble gitt til filadelfierne.

Den som seirer, vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:12, 13.

«Søylen», det vil si deres «substans», representerer foreningen av guddommelighet og menneskelighet, for Kristus er den «søyle» som bærer templet.

«Mens jeg befant meg i denne tilstand av motløshet, hadde jeg en drøm som gjorde et dypt inntrykk på mitt sinn. Jeg drømte at jeg så et tempel, som mange mennesker strømmet til. Bare de som tok tilflukt i det templet, ville bli frelst når nådetiden skulle avsluttes. Alle som ble værende utenfor, ville være fortapt for evig. Mengdene utenfor, som gikk omkring på sine forskjellige veier, hånte og latterliggjorde dem som gikk inn i templet, og sa til dem at denne frelsesplanen var et listig bedrag, og at det i virkeligheten overhodet ikke var noen fare å unnfly. De grep til og med fatt i noen for å hindre dem i å skynde seg innenfor murene.»

«Av frykt for å bli gjort til latter tenkte jeg det best å vente til mengden hadde spredt seg, eller til jeg kunne gå inn uten at de la merke til meg. Men antallet økte i stedet for å avta, og av frykt for å komme for sent forlot jeg hastig mitt hjem og trengte meg gjennom folkemengden. I min iver etter å nå templet la jeg ikke merke til, og brydde meg heller ikke om, skaren som omgav meg. Da jeg trådte inn i bygningen, så jeg at det veldige templet ble båret av én eneste mektig søyle, og til denne var et lam bundet, ille tilredt og blødende. Vi som var til stede, syntes å vite

at dette lammet var blitt sønderrevet og knust for vår skyld. Alle som gikk inn i templet, måtte tre frem for det og bekjenne sine synder.

«Like foran lammet var det opphøyde seter, hvorpå en skare satt og så meget lykkelige ut. Himmelens lys syntes å skinne over deres ansikter, og de priste Gud og sang sanger med glad takksigelse som lød som englenes musikk. Dette var de som hadde kommet fram foran lammet, bekjent sine synder, mottatt tilgivelse og nå ventet i glad forventning på en eller annen gledesfull begivenhet.»

«Selv etter at jeg hadde kommet inn i bygningen, kom det en frykt over meg, og en følelse av skam over at jeg måtte ydmyke meg for disse menneskene. Men det syntes som om jeg var tvunget til å gå videre, og jeg var langsomt i ferd med å bane meg vei rundt søylen for å stå ansikt til ansikt med lammet, da en basun lød, templet skalv, triumferende rop steg opp fra de forsamlede hellige, et fryktinngytende lysglans opplyste bygningen, deretter var alt et intenst mørke. De lykkelige menneskene var alle forsvunnet med lysglansen, og jeg var etterlatt alene i nattens stille gru. Jeg våknet i sjelenød og kunne knapt overbevise meg selv om at jeg hadde drømt. Det syntes for meg at min dom var beseglet, at Herrens Ånd hadde forlatt meg, aldri mer for å vende tilbake.» Testimonies, bind 1, 27.

«Substansen», det vil si den som er innenfor den tilbakevendende tiendedelen, er «søylen» som bærer templet. Daniel så det årsaksvirkende synet av Lammet som var hengt på søylen, og Lammet var «søylen». Da Daniel så dette store synet, ble han forvandlet til søylens bilde, og Jesajas tiendedel har likeså «substansen» (søylen) i seg, og den substansen skal «etes» av alle som vil gå inn i templet. De som går inn i templet og eter substansen, er Guds andre hjord som svarer på budskapet fra banneret som løftes opp ved søndagsloven, når det er et stort frafall i landet. Den «hellige æd», som er Jesajas substans, er Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt.

Den tiende som vender tilbake, skal bli utfridd av den ugudeliges hånd, når ved søndagsloven skillet mellom Filadelfia og Laodikea blir fastslått for evigheten, og mange da blir styrtet. De som blir styrtet, blir identifisert som de ugudelige som ikke forstår. De skal også bli utfridd av den grusomes hånd, for de skal ikke motta dyrets merke.

Så sier Herren Gud: Også Egypts mangfold skal jeg gjøre til intet ved Nebukadnesar, kongen av Babels, hånd. Han og hans folk med ham, folkenes fryktinngytende menn, skal føres fram for å ødelegge landet; og de skal dra sine sverd mot Egypt og fylle landet med de drepte. Og jeg vil gjøre elvene tørre og overgi landet i de ugudeliges hånd; og jeg vil gjøre landet øde og alt som er i det, ved fremmedes hånd. Jeg, Herren, har talt det. Jesaja 30:10–12.

«Folkeslagenes grusomme» er stedfortrederhæren til kongen i nord. Banneret som løftes opp ved søndagsloven, blir utfridd av de dåres, eller de onde jomfruers, hånd, og blir også utfridd av folkeslagenes grusomme. Spørsmålet vi behandler her, er at Jesaja, og Daniel, og Jeremia, og Esekiel, og Johannes alle brukes til å fremstille oppstandelsen og bemyndigelsen av de hundre og førtifire tusen som vender tilbake fra skuffelsen den 18. juli 2020. I Daniels siste syn, synet gitt ved elven Hiddekel, blir Daniel satt i stand til å forstå både de indre og de ytre synene i Guds profetiske Ord, og han blir styrket til å fremlegge det budskapet.

Budskapet om det indre og det ytre føres sammen med den profetiske definisjonen av hodet, eller «festningen», i vers ti, som identifiserer Ukraina-krigen som for tiden blir ført av Putin. Denne nøkkelen til å identifisere hodet har en indre og en ytre anvendelse, og begynnelsen på den krigen markerer perioden da begge hodene blir et profetisk emne. Festningen eller hodet som Russland identifiserer den andre stedfortrederkrigen, som leder til den tredje stedfortrederkrigen, som markerer begynnelsen på tredje verdenskrig, slik dette er forbildet ved slaget ved Panium i vers femten.

Vers seksten er søndagsloven, og derfor blir fra 2014, da den ukrainske krigen begynte, slik det er framstilt i vers elleve og tolv, og fram til søndagsloven, det endelige arbeidet som er forbundet med beseglingen av Guds folk, fullført. Gabriels tolkning i Daniel kapittel elleve representerer budskapet som helliggjør, eller besegler, Guds folk. Å overse dette faktum er å overse alt. Den profetien som blir avforseglet, og som i Johannes' åpenbaring kalles Jesu Kristi åpenbaring, og som Johannes' åpenbaring identifiserer som avforseglet like før nådetidens avslutning, er et bestemt avsnitt fra Daniels bok.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles øve rettferdighet; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

I de siste dager finnes det en bestemt tid da den siste profetien blir avseglet, for verset sier: «tiden er nær». Nettopp dette uttrykket, som står i det siste kapitlet i Åpenbaringen, finnes også i det første kapitlet.

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud og kunngjorde det ved sin engel for sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd og om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

To hundre og tjue, og derfor tjue-to, er symboler på foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og den tredje engels endelige verk, som er beseglingen av de hundre og førtifire tusen, fullbyrdes innenfor den profetiske sammenhengen i lignelsen om de ti jomfruer. De vise jomfruene i de siste dager led sin første skuffelse den 18. juli 2020, og de var spredt som døde ben i gaten i Åpenbaringen kapittel elleve, inntil juli 2023, tjue-to år etter at beseglingsprosessen begynte i 2001. «Tiden var da nær», og Herren reiste da opp en «røst i ørkenen» som hadde mottatt budskapet fra Gabriel, som hadde mottatt det fra Kristus, som hadde mottatt det fra Faderen.

Røsten begynte deretter å sende budskapet til menighetene, og det er blitt sendt på elektronisk vis, hvor det kan leses og/eller høres, for tiden på over seksti språk. Den delen av profetien som ble avseglet, det vil si dette budskapet, finnes i Daniels bok.

«Boken som var forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som angår de siste dager. Engelen befalte: 'Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endetiden.' Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 585.

«Den del av Daniels profeti som gjelder de siste dager», er vers førti. Det er ikke ganske enkelt vers førti; det er den delen av vers førti som fremstilles etter endetiden i 1989, og før søndagsloven i vers førtien. Den historien i vers førti som ikke er omtalt i selve verset, er den delen av profetien som gjelder de siste dager, som ble forseglet, og som siden juli 2023 er blitt avforseglet for dem som velger å se og høre.

Vers førti omtaler intet av den historien som følger Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, før søndagsloven i vers førtien, men den fremlegger den profetiske plattformen som andre profetilinjer skal plasseres på. De som ikke er villige til å se og høre at metodologien «linje på linje» er siste-regn-metodologien, har ikke evnen til å se den skjulte historien i vers førti, og det er den historien som er Jesu Kristi åpenbaring, som Gabriel kom for å tolke for Johannes og Daniel.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«I Berøa begynte Paulus igjen sitt arbeid med å gå inn i jødernes synagoge for å forkynne Kristi evangelium. Om dem sier han: «Disse var edlere enn de i Tessalonika, idet de tok imot Ordet med all villighet i sinnet og gransket daglig Skriftene for å se om dette forholdt seg slik. Derfor kom mange av dem til tro, også ikke få fornemme greske kvinner og menn.»»

«I fremstillingen av sannheten vil de som oppriktig ønsker å gjøre det rette, bli vakt til en flittig granskning av Skriftene. Dette vil frembringe resultater lik dem som ledsaget apostlenes arbeid i Berøa. Men de som forkynner sannheten i disse dager, møter mange som er det motsatte av bereerne. De kan ikke gjendrive den lære som blir lagt fram for dem, men de viser den ytterste motvilje mot å undersøke de beviser som blir fremholdt til dens fordel, og går ut fra at selv om den er sannheten, er det av liten betydning om de godtar den som sådan eller ikke. De mener at deres gamle tro og skikker er gode nok for dem. Men Herren, som sendte ut sine sendebud med et budskap til verden, vil holde folket ansvarlig for den måten de behandler hans tjeneres ord på. Gud vil dømme alle etter det lys som er blitt lagt fram for dem, enten det er klart for dem eller ikke. Det er deres plikt å undersøke, slik bereerne gjorde. Herren sier gjennom profeten Hosea: 'Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap; fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg.'»

«Beroeernes sinn var ikke innsnevret av fordommer, og de var villige til å undersøke og ta imot de sannheter som ble forkynt av apostlene. Dersom menneskene i vår tid ville følge de edle beroeernes eksempel ved daglig å granske Skriftene og sammenholde de budskap som blir brakt til dem, med det som der er nedtegnet, ville det være tusener som var trofaste mot Guds lov, der det i dag er én. Men mange som bekjenner å elske Gud, har ikke noe ønske om å skifte fra villfarelse til sannhet, og de holder fast ved de behagelige fabler i de siste dager. Villfarelse forblinder sinnet og leder bort fra Gud; men sannheten gir lys til sinnet og liv til sjelen.»
Sketches from the Life of Paul, 87, 88.